

תקות מנחם

גיליון מס'
184

יו"ל לקראת ש"פ שמות – כ"ג טבת
ה' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר טהרה - ה'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ד' פרשת וארא כ"ז טבת ה' תהא שנת עליון
סיום הלכות כלים והתחלת הלכות מקוואות

שאלה ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלות

א. התחילו את הלכות כלים, ולמדו את רובן, בפרשת שמות, שם
מדובר על ההכנות ושליחות משה להוציא את בני ישראל ממצרים,
וסיימו ההלכות בפרשת וארא, בה מדובר על המשך שליחות משה
והמכות שהיו לשבירת מצרים וההכנה ליציאת מצרים. ובהכנה
ליציאת מצרים אנו מוצאים קשר בולט להלכות כלים;

כבר בפעם הראשונה שהקב"ה דיבר עם משה על דבר שליחותו
להוציא את בני"י ממצרים, מדובר על ענין ה"כלים", וכך נאמר
בפרשת שמות¹: "ונתתי את חן העם הזה בעיני מצרים, והיה כי
תלכו לא תלכו ריקם: ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף
וכלי זהב ושמלות, וגוי ונצלתם את מצרים", שבה מדגישה התורה
שצריכה להיות יציאת מצרים גם לכלים;

וכך גם עשו בפועל שהוציאו כלים אלה כמו ביציאתם ממצרים
כמו שנאמר בפרשת בא: "ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו
ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלות: וה' נתן את חן העם בעיני
מצרים וישאלו וינצלו את מצרים".

ואח"כ במצרים לפני היציאה חוזר ומבקש הקב"ה ממשה בפרשת
בא²: "דבר נא באזני העם, וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת
רעותה כלי כסף וכלי זהב" [ועיין ב"צפנת פענח" מהראגאטשובוער
שמבאר למה לא כתוב כאן גם "שמלות"] ואומר ע"ז רש"י (מהגמ'
בברכות³): "איך נא אלא לשון בקשה, בבקשה ממך הזהירם על כך,
שלא יאמר אותו צדיק אברהם, 'ועבדום ועינו אותם'⁴ קיים בהם,
יואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם".

היינו שיש הזהרה ובקשה מיוחדת וחזקה מהקב"ה, שיתקיים
"ויצאו ברכוש גדול".

ופרטי הכלים הם אותם המנויים בהלכות כלים על סוגי הכלים
המקבלים טומאה, כמשי"כ הרמב"ם בהלכה הראשונה של הלכות

כלים⁵: "שבעה מיני כלים הם שמקבלים טומאה מן התורה, ואלו
הם: הבגדים וכו' וכלי מתכות וכו' הרי הוא אומר⁶: 'מכל כלי עץ או
בגד וכו', ובכלי מתכות נאמר⁷ 'אך את הזהב ואת הכסף וכו'". היינו
הדוגמאות שהרמב"ם מביא כתובים בפסוק הנ"ל; הכלים שהי'
מבקש להוציא ממצרים; הדוגמא הראשונה; "הבגדים", שזהו מה
שכתוב בפסוק ושמלות, והדוגמא ל"כלי מתכות"; הנאמר בפסוק
"את הזהב ואת הכסף", שזהו מה שכתוב בפרשתנו, שיקחו ממצרים
כלי כסף וכלי זהב.

ואמנם על כלים אלה כבר נאמר קודם בתורה, בפרשת חיי שרה⁸:
"ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב ובגדים, ויתן אל רבקה". אבל שם
מדובר על מעשה אחד של נתינת כלים אלה, וכאן מדובר על ציווי
לכלל ישראל להוציא ממצרים ריבוי עצום של כלים, שזה נהיה ענין
עיקרי ביציאת מצרים!

העלאת הכלים לקדושה

ב. ואפשר לקשר הנ"ל, לקיחת והוצאת הכלים ביציאת מצרים,
עם התוכן וההוראה הכללית של יציאת מצרים;
כפי שמבאר אד"ש בשיחות שהתוכן וההוראה הפנימית ובעבודת
ה' של הלכות כלים [כי הרי כל ההלכות שבספר טהרה קשורות גם
בטומאה ובטהרה הרוחנית, כמ"ש בסיומים ובגליונות הקודמים],
להשתמש בכלי העולם לקדושה ולעשותם כלים ראויים ושלמים
להמשכת האלוקות בעולם. שזהו גם התוכן הפשוט בהלכות אלו,
וכמשי"כ הרמב"ם בכותרת ההקדמה להלכות אלו, וז"ל: "ענין אלו
ההלכות לידע כלים שהם מקבלים טומאה מכל אלו הטומאות
וכלים שאינן מתטמאין וכו'". היינו שהלכות אלו מורים, מה נחשב
ויש לו שם של "כלי", ומהו כלי שלם שיכול למלא את תפקידו, שאז
יכול לקבל טומאה, ואת אותם הכלים, עלינו להכניס ולהכשירם,

⁵ פ"א ה"א.

⁶ שמיני י"א, ל"ב.

⁷ מטות ל"א, כ"ב.

⁸ כ"ד, נ"ג.

¹ ג, כ"א-כ"ב.

² י"א, ב.

³ ט, א.

⁴ לך ט"ו, י"ג.

וניצלתם את מצרים!

ג. וביציאת מצרים היו צריכים להשתדל לקחת את כל ריבוי הכלים היקרים והבגדים שהיו במצרים ולהעלותם מטומאת מצרים כדי שישמשו את היהודים ואת הקדושה, ועיי"כ לברר את ניצוצות הקדושה שבהם ולהעלותם לה.

ועיי"מ כן הייתה כל הירידה למצרים, כדי שיעלו את כל הכלים, ויצאו ב"רכוש גדול", וכמשי"נ בפרשת ויגש⁹: "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה".

זהו משי"כ ביציאת מצרים בפרשת בא¹⁰: "וגם ערב רב עלה איתם", היינו שעיי"כ יציאת מצרים היה ריבוי גדול של חפצים וכלים וענינים השייכים למצרים שנתעלו [ועיי"פ המבואר בחסידות¹¹ שהובא בליקוטי שיחות¹² הרי זה רמז לר"ב ניצוצות הקדושה שנתעלו ביציאת מצרים] מתוך הרפ"ח ניצוצים שנפלו בשבירת הכלים. ז.א. שנשארו פ"ו (גימטריא אלוקים) ניצוצות שהתבררו ועלו מאחרי יציאת מצרים ובמשך אלפיים שנות הגלות. ועתה אומר אד"ש מה"מ: "נסתיימה עבודת הביורורים וקעת העבודה להביא ולקבל פני משיח צדקנו" היינו שרוב הניצוצות התבררו ביציאת מצרים. ואולי זהו גם הרמז במה שיעקב אמר לפני הירידה למצרים כנאמר¹³: "ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חיי"; שזהו אולי רמז לר"ב ניצוצות שהעלו ממצרים. וממשיך: "יוסף בני חיי", שגם עניינו של יוסף הוא כדברי אמו רחל כשנולד: "יוסף ה' לי בן אחר" כביאור הצ"צ באוה"ת, שהופכים ה"אחר" ל"בן". ומי אמר את הפסוק בויגש - "ישראל" - ולא אמר "יעקב"; כי כאן מדברים על הדרגה הגבוהה של יעקב - ישראל; עיי"מ להשפיע ולשלוט על מצרים; ישראל מלשון שר ומושל.

ומוצאים בחז"ל שכמות הכלים והבגדים שהוציאו ולקחו ממצרים היו בריבוי עצום ועיי"כ נאמר בהמשך הפסוקים הנ"ל גם בפרשת שמות: "וניצלתם את מצרים", ובפרשת בא: "וניצלו את מצרים" ורשי"י מביא עיי"כ את התרגומים [אונקלוס ויוב"ע] "ותרוקנון" ו"ורוקינו", היינו שעיי"כ הריבוי הגדול והעצום של הכלים כלי כסף וכלי זהב והבגדים שלקחו מהם, רוקנו לגמרי את מצרים. כמו שאומרים חז"ל¹⁴ עה"פ, שכל אחד ואחד מבני ישראל לקח איתו ממצרים לפחות "ששים חמורים לובים (מעולים וגדולים) טעונים כסף וזהב של מצרים", ואח"כ בביזת הים לקחו עוד ריבוי עצום של שלל כסף וזהב ותכשיטים כמו שאומרים חז"ל¹⁵ "גדולה ביזת הים מביזת מצרים". [נכדאי לברר אם ביציאת מצרים העלו "משם" (גימטריא "מצרים") את כל הניצוצות, [ולכן נאמר¹⁶: "לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם", שלכן אסור לשוב למצרים], ולמה לקחו עוד ביזה בים סוף? ואולי השלל שלקחו בים סוף הם מהפ"ו ניצוצות שנשארו, או שהנאמר במצרים "ערב רב עלה איתם", הוא גם עיי"ש

העתיד שיקחו בים סוף, או גם שביזת הים היא לשם העשרתם של ישראל, וכתשלום על ריבוי העבודת פרך שעבדו למצרים כדברי גביהא בן פסיסא¹⁷].

ועיי"כ מסביר אד"ש בליקוטי שיחות¹⁸ שלכן הייתה ההבטחה לאברהם אבינו "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול"¹⁹, כדי לברר ולהעלות את כל הניצוצות קדושה שהיו במצרים, שעיי"כ העלאתם מביא עילוי גם בעם ישראל שהעלו [שלכל אחד ואחד יש את חלקו והניצוצות שלו שעליו לבררם ולהעלותם] (ועיי"כ מביא כ"ק אד"ש בליקוטי"ש שם את מאמר חז"ל²⁰: "אין אדם נוגע במוכן לחבירו"), כנאמר "משכנתה ומגרת ביתה", ועיי"כ מתעלית גם נשמתו ויוצאת מהגלות].

וכך מפרשת הגמ'²¹ את הפסוק הנ"ל "וניצלתם את מצרים" וכן "וניצלו את מצרים": אמר ר' אמי מלמד שעשאוה כמצודה שאין בה דגן [וכמו שאומר רשי"י עיי"כ: "דרך צידי עופות לזרוק דגן תחת מצודות, כדי שיבואו עופות ונלכדו, וכשאינן בה דגן - אין עוף פונה אליה, כך ריקנו המצרים מכל ממונם. וניצלו כתרוממו ורוקיננו". ובתוס' בפסחים עיי"כ: "ודריש וניצלו - וינצדו; כי למ"ד מתחלפת בדל"ת במקומות הרבה". ואומר עיי"כ המהרש"א בחידושי אגדות: "והוא מטעם כי הם ממוצא אחד - דטלנת. ונראה שגם לפי הדרש לא זז מילת וניצלו ממשמעו מלשון ריקות, דאלי"כ היאך משתמע מיניה דעשאוה כמצודה שאין בה דגן, ושמא אדרבה כמצודה שיש בה דגן אלא על כרחך משמעו הוא לשון ריקות, אלא מדכתוב לשון וניצלו במקום ורוקיננו, דרשו ביה דהריקות היה כמצולה או כמצודה. וצ"ל נמי לפי דרש זה, יהיה וישאילום שני דברים; דהשאלה איש מאת רעהו גוי, והצלה מכסף הלקוט של יוסף כדאמרין הכא"ל] וריש לקיש אמר עשאוה כמצולה שאין בה דגים" [וכמו שאומר רשי"י: "כמו מצולות ים. כלומר בתוך התהום אין מצויים דגים, אלא על שפת הים היכא דאיכא מזוני"].

וכפי המבואר בחסידות שמצודה מורה על עלמא דאתגליא, ומצולה (מי הים) מורה על עלמא דאתכסיה ואת כולם העלו עם ישראל ממצרים.

וב"בעל הטורים" עה"פ בפרשת שמות "וניצלתם את מצרים" אומר: "בגימטריא: כמצולה שאין בה דגים". ועה"פ בפרשת בא: "וניצלו את מצרים" אומר: "בגימטריא; עשאוה כמצודה שאין בה דגן".

[ולהעיר ד"דגים" ו"דגן" - אותה הגימטריא; 57; גימטריא - נאו! שקשור עם הגאולה ומשיח נאו!].

וריבוי הממון והכסף והזהב שהיה במצרים הוא כפי שאומרת הגמ' לפני"ש שם בפסחים: "אמר ר' יהודה אמר שמואל: כל כסף וזהב שבעולם יוסף ליקטו והביאו למצרים שנאמר²² וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא [שבארץ מצרים ובארץ כנען]. אין לי אלא שבארץ מצרים ובארץ כנען, בשאר ארצות מנין? תלמוד לומר²³: וכל הארץ באו מצרימה, וכשעלו ישראל ממצרים העלוהו עמהם

¹⁷ מגילת תענית פ"ג, וסנהדרין צ"א, א.

¹⁸ הנ"ל.

¹⁹ לך ט"ו, י"ד.

²⁰ יומא ל"ח, רע"ב.

²¹ ברכות ט', ב'. פסחים קי"ט, א'.

²² ויגש מ"ז, י"ד.

²³ מקץ מ"א, נ"ז.

⁹ מ"ו, ד'.

¹⁰ י"ב, ל"ח.

¹¹ תורה אור ס, ג.

¹² ח"ג פרשת ויגש ע"י 823 ואילך.

¹³ מ"ה, כ"ח.

¹⁴ בכורות ה, ב.

¹⁵ תנחומא פרשת בא ח'. והובא ברשי"י (בשלח ט"ו כ"ב) עה"פ ויוסע משה את

ישראל מים סוף, ש"הסיען בעל כרחם" (מתנחומא ישן ט"ז. ולק"ש רנ"ד).

¹⁶ בשלח י"ד, י"ג.

שנאמר 'וינצלו את מצרים'. א"כ היה ריבוי עצום של כל הכסף והזהב שמכל העולם שהעלו בני ישראל ממצרים, ועשאו "כלים" לקדושה ולאוקות.

ואפ"ל שענין זה מתאים גם עם מה שכתוב בפרשת ויגש²⁴ (בדברי פרעה ליוסף לומר לאחים): "ועייניכם אל תחוס על כליכם, כי טוב ארץ מצרים לכם הוא" היינו שבני ישראל ישתמשו במצרים (ואפילו בהסכמת פרעה) בכלים הטובים של מצרים, שע"כ מבררים אותם ומעלים לקדושה ולאוקות את כל ארץ מצרים, ואח"כ נתנו ותרמו את טוב ארץ מצרים למשכן ולבית המקדש.

"אורות דתוהו בכלים דתיקון!"

ד. על ענין הכלים ואת הלכות כלים לומדים בפרשיות שמות וארא, שהם פרשיות המדברות על גלות מצרים וההכנה לגאולת מצרים, שהם שורש לכל הגלויות ולכל הגאולות עד לגלות והגאולה האחרונה והשלימה הבאה מ"ד ממ"ש נאו! וכמו שביציאת מצרים הייתה ההדגשה שצריך להעלות את הכלים מטומאת מצרים לשירות עם ישראל; לקדושה ולה' [ומריבוי הכסף והזהב של ביזת מצרים וביזת הים הביאו את ריבוי התרומה לבנין המשכן וכליו עד שנאמר²⁵: "והמלאכה היתה דים לכל המלאכה. . . והותר". וכמו שאומרים חז"ל²⁶: "לא נברא הזהב אלא בשביל בית המקדש"].

וכך גם בגלות ובגאולה האחרונה תובע אד"ש להעלות את כל העולם וענינו ולעשותם כלים לאוקות.

ואומר כ"ק אד"ש מה"מ²⁷ שהדרך להבאת המשיח היא באופן של "אורות דתוהו בכלים דתיקון!"; היינו שצריך להיות שילוב האורות בכלים [ונ"ל לפרש: "אורות דתוהו" - אמונה שמחה והתלהבות בלי גבול! ב"כלים דתיקון" - אגרסיביות בכלל לא! היינו, שהבאת משיח צריכה להיות בדרכי נועם ודרכי שלום; וי"ל שכלים פירושו גם א] התכללות. ב] מלשון כליון והעלאה כמו "נכספה וגם כלתה נפשי וגו"; כי הכלים שואפים להתעלות ולהתכלל עם האורות. ושילוב השניים; המשכת האורות "עליונים ירדו לתחתונים" והעלאת הכלים "תחתונים יעלו לעיונים" היה במתן תורה שהיא ההכנה לגאולה השלימה שגם אז יהיה שילוב האורות והכלים והתכללותם והתאחדותם שיבוא ע"י ההכנות והפעולות לביאת המשיח באופן של אורות דתוהו בכלים דתיקון.

ואולי אפ"ל בדרך רמוז שהדבר גם מרומז בהלכות שלומדים לפני"ז (טומאת) אוכלים; שהוא נוטריקון אורות וכלים! היינו, שע"י שילובם והתכללותם מביאים את הגאולה ומוציאים את העולם מטומאתו ומעלים אותו ועושים מכל עניני העולם כלים לקדושה ולמשיח. כמו שהיה ביציאת מצרים היציאה וההתעלות מהטומאה לקדושה.

ובהלכות כלים שלאח"ז כבר לגמרי לא מוזכר בשם ההלכות ענין הטומאה, כמו בשאר ההלכות שבספר טהרה; כי כאן ההדגשה היא איך שכל העולם ועניניו הם כלים לקדושה ולאוקות.

כלים - התכללות ואחדות כלל ישראל

ה. ואפ"ל ש"כלים" רומזים גם על אחדות כלל ישראל כמו

²⁴ מ"ה, כ.

²⁵ ויקהל ל"ו, ז.

²⁶ שמו"ר רפ"ה. ב"ר ט"ו, ב. ט"ז, ג.

²⁷ שיחת אד"ש מה"מ אור לכ"ח ניסן ה'תשנ"א.

כפשוטו; ה"כלים" כוללים ומאחדים כל מה שבתוכם עד"ז התאחדות כלל ישראל וכמו שכתוב בספרים ש"כלו"; ר"ת; (כל סוגי עם ישראל) פהנים לויים ישראלים; שע"י התאחדות כולם ואחדות ואהבת ישראל אנו נעשים כלים להתגלות הגאולה.

ופרשת וספר שמות שהוא ספר הגאולה ממצרים שהיא הכנה והקדמה למ"ת כמ"ש בפרשתנו²⁸ "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה", והאחדות והשלום הוא ההכנה למ"ת; כי "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם"²⁹ שלכן מבאר אד"ש שהתורה ניתנה ב"ירחא תליתא"³⁰.

ענין האחדות ישראל גם מתבטא בפרשת שמות א] בתחילת הפרשה³¹: "ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב שבעים נפש" שזהו ההתכללות של כל עם ישראל ואלו הם השבעים נשמות כלליות (שכל הנשמות הן ניצוצותיהן). ולהעיר מה שאומר רש"י בפרשת ויגש שאצל יעקב כתוב "שבעים נפש" לשון יחד (שכולם היו מאוחדים) ואצל עשו שהיו רק בני ביתו שש, והכתוב קורא אותם "נפשות ביתו"³², כי היהודים עובדים לא-ל אחד והגויים עובדים לאוקות הרבה וכן עם ישראל כל השבעים נפש מאוחדים כנפש אחד! שבזכות זה באה הגאולה השלימה [כי הגלות באה עקב השנאת חינוס והתיקון והגאולה ע"י אחדות ואהבת חינוס!], וכמו שכתבנו בגליון הקודם (מס' 183) שזהו מ"ש בפרשת ויחי דאזלין מינה לפני ברכת יעקב: "האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים" שע"י ובזכות האספו מחישים ומביאים את "האחרית הימים" וקץ ביאת המשיח! שהוא "יקהת עמים"³³, מ"ד ממ"ש, נאו!

"תקנות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע והתאריך.

- א. בפרשת שמות ציווי השאלה מהשכנים המצריים "כלי כסף וכלי זהב ושמלות".
- ב. אלו הכלים והבגדים בהלכות כלים שמקבלים טומאה.
- ג. יציאת מצרים - לעשות מהעולם ועניניו "כלים" לאוקות, ולהעלותם לה' ולקדושה ולבית המקדש.
- ד. ביציאת מצרים - ונצלתם את מצרים - כמצולה שאין בה דגים וכמצודה שאין בה דגן; רוקנו את כל עניני מצרים והעולם לה'.
- ה. יציאת מצרים - שורש לגאולה השלימה ע"י "אורות דתוהו בכלים דתיקון!"
- ו. כלים - התכללות ואחדות ישראל - שמביאים הגאולה השלימה וקץ הימין.

השלמה לגיליון הקודם (מס' 183) על סיום הלכות טומאת אוכלין:

בהמשך למ"ש שם מה שאפשר ללמוד מהלכות אלו, ענין אחדות ישראל שאוכלים ומתוועדים יחד ולכן התירו ברגל את טומאת ע"ה

²⁸ ג, י"ב.

²⁹ רמב"ם סוף הלכות חנוכה וכל ספר זמנים.

³⁰ שבת פ"ח, א'.

³¹ א, ה.

³² וישלח ל"ו, ו.

³³ שפ פסוק י'.

(כנכתב בהלכות מטמאי משכב ומושב)³⁴ כי "כל ישראל חברים" [ואולי אפ"ל שזהו הרמז בשם ההלכות "טומאת אוכלין" ולא מאכלים שזהו גם רמז לאנשים האוכלים; שבאם יש אפשרות משתדלים לאחדם ולאכול יחד]. וזהו מתקשר גם לפרשת ויגש (שהתחילו ההלכות בשבוע שהתברך משבת פר' ויגש) שהגשת יהודה ליוסף הוא ענין האחדות, וכן בהפטרה; אחדות השבטים לע"ל, וכן נאמר בויגש "כי עבדך ערב את הנער", לא רק ערבות ואחריות, אלא גם מלי מעורבות והתערבות שיש ע"י אהבת ואחדות ישראל.

ויש ענין נוסף בהלי טומאת אוכלין הקשור ל"אחדות ישראל"; ע"פ דברי אדי"ש מה"מ בשיחה ע"ד ההוראות בעבודת ה' הנלמדות מהלכות "טומאת אוכלין"; הכללים והתנאים לקבלת הטומאה; א. זה צריך להיות מאכל אדם, ואחרת אין לזה חשיבות, כי הטומאה שורה דווקא על מאכל אדם שהוא חשוב (אדם גם מלי "אדמה לעליון").

ב. הטומאה שורה דווקא על דבר חשוב הקשור לקדושה, משא"כ אם אין קשר לקדושה. והדוגמה לזה ההלכה שכותב האדמוה"ז בשולחן ערוך מהדורא תניינא סוף סי' ד', שלמרות שצריכים להיזהר ביותר שלא יגע במאכלים אדם שלא נטל נטילת ידיים אחרי השינה כי שורה על ידיו הטומאה ורוח רעה, אבל אין צורך להיזהר ממגע גויים, כי הטומאה וה"רוח רעה" לא שורה על ידיהם כי אין הטומאה חפצה לשרות רק במקום שיש קדושה שפסקה ע"י השינה אבל אצל גוי במקום שמלכתחילה אין קדושה אין טומאה, כי במקום הקדושה הטומאה מתאוה לשרות, כי משם תהי' לה הרבה יניקה, אבל לא מגוי. ולכן באוכל צריך להיות "מאכל אדם", וגם שיוכשר לקבל טומאה ע"י א' מהשבעה משקים שהרטיב אותו; וענין הלחות מורה על ריבוי הקדושה; כי א' תפקיד המשקין לפורר האוכל ולפזרו ולהביאו לכל המקומות באדם, כן הלחות גורמת לדיבוק וחיבור, משא"כ כשיש יובש יש פירוד ואין דיבוק וחיבור, היינו שהלחות מורה על חיבור ואחדות בין היהודים והשפעה על אנשים נוספים, דבר המוסיף קדושה ולכן הטומאה מתאוה להיות שם. היינו שבהלכות טומאת אוכלין מתבטאת מעלת אחדות ישראל.

אהבת ישראל וחינוך - אינדבדואליים

א. סיפר לי הרה"ח ר' אלי שיחי' ליפסקר:

כשהיה בחור ישיבה ולמד כאן ב-770 (כנראה בתחילת שנות הכ"פים) לקח במנהטן קורס לנגינה ומוזיקה. וכשנודע ע"כ להנהלת הישיבה, דיברו איתו הרבה פעמים ו"רדפו" אותו ע"כ, ותבעו ממנו לעזוב הקורס, והוא לא הסכים לכך והמשיך להשתתף בקורס למרות כל התביעות וה"רדיפות". עד שאמרו לו שבקרוב יכנסו לרבי ל"יחידות" [אז היו חברי ההנהלה ה"זקנים" הרה"ח ר' שמואל לויטין, ר' ישראל ג'ייקובסאהן, ור' אלי ייכל סימפסון, היו נכנסים לאד"ש פעם בכמה שבועות, למסור דו"ח ולקבל ברכות והוראות], וחברי ההנהלה דאו אמרו לו שכשיכנסו ל"יחידות" ויספרו ע"כ, בוודאי יבע ע"כ מורת רוח, ויצטרך לעזוב הישיבה.

בתקופה הקרובה כשנכנסו לאד"ש וספרו ע"כ וציפו וודאי לתגובה חריפה, אמר להם הרבי: "אם הוא לוקח קורס כנראה זה עולה לו כסף, וכדאי שתבררו אם יש לו מספיק כסף, ואולי צריכים לעזור לו... ז.א. שלא רק שלא הפריע אד"ש אלא שביקש לסייע לו לפי מצבו...".

³⁴ פ"א הי"ט.

ואין בזה שום הסכמה וגושפנקא או עידוד לקחת קורס במוזיקה, ובפרט לא בחור ישיבה, ובפרט לא אצל גויים; אלא שתלמיד שכבר נמשך ונמצא בזה, ואינו אוהו לפרוש מזה, אין לדחותו בשום אופן ח"ו אלא צריכים לקרבו לחנכו לפי דרכו, ולהדריכו ולכוונו שינצל זאת באפיקים הנכונים והחיוביים. וכיום כולם יודעים שר' אלי שיחי' ליפסקר הוא המנגן וה"מנצח" הראשון במקהלות ותזמורות חסידיות, לא רק בחב"ד (ניחו"ח וכדומה), גם בקהילות חסידיות אחרות, וגורם להוספת שמחה וקידוש שם שמייים. והיה מנגן הרבה ב"ראלי"ס" (כינוסי ילדים) אצל אד"ש.

ב. סיפר לי הרה"ח ר' צבי מאיר ז"ל שטיינמן (המשורר "צבי יאיר"): שפעם הביא איתו ל"יחידות" שלו אישה שקרבה לחב"ד, וסיכם איתה שכשאד"ש יסיים לדבר איתה תצא מהחדר, כי רצה שהרבי ידבר אליו ב"יחידות", וכשיצאה אמר לו צא מיד ורוץ אחריה להחזיר אותה, שלא תחשוב שמדברים עליה מאחורי גבה.

ג. מספר הרה"ח שד"ב שיחי' ליפסקר שליח אד"ש בפלורידא ויו"ר ארגון "אלף" לאסירים, שפעם הביא איתו לשבת לכ"ק אד"ש קבוצת אסירים, ששלטונות בית הסוהר סמכו עליו ונתנום לאחריותו. וכ"ק אד"ש הורה לפני שבת שבתפילות ובהתועדויות לא ישבו בביהכ"ס במקום אחד אלא לפזרם ב-770, כדי שהאנשים לא יצביעו עליהם שאלו הם קבוצת אסירים. ומכל הנ"ל רואים שאד"ש מורה לנו איך צריכים להתחשב ביותר ברגשות הפרט.

התעניינות אינדבדואלית

בשנת תשל"ב נסענו קבוצת בחורים תמימים מתות"ל כפר חב"ד עם הרה"ח אלכסנדר ז"ל בן-נון (שהי' מפקח בתי ספר חב"ד בארה"ק - "רשת אוהלי יוסף יצחק" ומנהל בית ספר תיכון לבנות ברעננה) לארגן מנין בקיבוץ חילוני ע"י כפר סבא, "שדה אליהו", ובהפסקות היה זמן וסיפר לנו כמה סיפורים, גם מבית אד"ש ביקטרינוסלב כי הוא למד שחיטה אצל אביו הרלו"צ נ"ע:

א. פעם ב"יחידות" שאל את אד"ש אם לקחת משרה ב"מוסד" מסויים קשור עם המפד"ל.

ואחרי כמה ימים קרא לו אד"ש ואמר לו: התקשרתי בשבילך לארץ לברר עבורך בקשר למשרה ששאלת, ומכיוון שהדבר תלוי בכח הפוליטי שיוכל להשתנות שלא יודעים איך יהיה אחרי הבחירות [זה קשור למר יצחק רפאל ז"ל] ע"כ לא כדאי לקחת משרה זו. יתר הסיפורים שסיפר על אד"ש מביתו בעז"ה בפעם הבאה.

לזכות

הרך הנימול מנחם מענדל שיחיה
נולד ב' כסלו ה' תהא שנת עליון

שיזכו הוריו שיחיו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים מתוך
בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים! ויגדל לחיל ב"יצבאות ה"י"
צבא הרבי שליט"א מלך המשיח, ויזכו לקבל פני משיח צדקנו

מ"י"ד ממ"ש נאו!

נדפס ע"י הוריו

הרה"ח יוסף יצחק וזוגתו רחל שיחיו
זילבערשטיין

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!